

[Udenrigsministeren.]

statslige Tilhørsforhold. Naar vi i vort Memorandum siger, at Forholdene er uafklarede, og at kun Tiden kan vise, om Sindelagsskiftet er af varig Karakter, kunde man meget vel deraf udlede, at der burde træffes Bestemmelse til Sikring af en Folkeafstemning efter et vist Aaremaals Forløb, naar Afklaringen kan formodes at være sket."

Jeg mener virkelig, at der kan findes adskillige Argumenter for at gaa videre ad den Vej; men i mine Overvejelser indgik ogsaa de Grunde, der taler imod. En ny Situation kan, som jeg tidligere har sagt, gøre det paakrævet at ændre den hittidige Politik; men der er ikke, saaledes som det nu er blevet refereret, at jeg har udtalt ved et lukket Møde den 26. Juni 1947, sket noget, som giver Grundlag for den Anskuelse, at Situationen skulde have ændret sig saaledes. Jeg vil i denne Forbindelse gerne minde om, hvad jeg yderligere sagde i min Tale her i Tinget den 3. Oktober 1947, nemlig følgende:

„Den danske Regering kan ikke paa een Gang forfølge de Maal, der har fundet Udtryk i vort Memorandum af 31. Januar 1947, og de Maal, som Sydslesvigerne har sat sig. Sydslesvigerne stræber efter Frigørelse fra tysk Overhøjhed, medens det danske Memorandum foreslaar en administrativ Adskillelse mellem Slesvig og Holsten under tysk Overhøjhed. Den Opfattelse, at Danmark paa een Gang kan fremsætte sine egne Ønsker og samtidig være Advokat for Sydslesvigernes Ønsker, der ikke er identiske med vore, kan jeg ikke anerkende. Forudsætningen for at yde officiel Støtte til Sydslesvigernes Ønsker maa være en ny Rigsdagsbeslutning.“

Jeg har ikke som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen arbejdet for at opnaa en saadan Rigsdagsbeslutning; men jeg har nøje fulgt Situationen for at se, om der skulde være Forudsætninger for at rejse et saadant Krav, og jeg har ikke fundet, at Forudsætningerne var til Stede.

Min Tale den 3. Oktober 1947 sluttede jeg: „Hensynet til Danmarks egne Interesser maa til syvende og sidst være afgørende.“ Det maa stadig væk være Udgangspunktet for vor Betragtning af det sydslesvigske Spørgsmaal, og jeg ved, at mange danske Sydslesvigere forstaar dette Grundsynspunkt.

Det, jeg har gjort, er altsaa, at jeg har ført den Politik, Rigsdagen har givet sin Tilslutning, og desuden har været med i Overvejelser af, om der var Mulighed for

eventuelt at gaa videre. Disse Overvejelser har ikke ført til noget positivt Resultat og har ikke nedfældet sig i en Rigsdagsbeslutning, der har kunnet give Grundlag for en saadan Politik.

Naar jeg har anvendt det Udtryk, at det ærede Medlem paa offentlige Møder forkyndte en Udenrigspolitik i Strid med givne Løfter og Tilsagn, siger jeg til det ærede Medlems Erklæring her i Tinget den 30. Maj 1947, „at den danske Stats Politik i det sydslesvigske Spørgsmaal var udtrykt i Noten af 19. Oktober 1946 og i Regeringens Memorandum af 31. Januar 1947, og det er klart, at jeg og den samlede Regering vil sætte al vor Evne ind paa at føre den gennem Noten angivne Politik igennem“. Denne den daværende Statsministers Erklæring har jeg og mange med mig opfattet som et Tilsagn fra den daværende Statsminister om ikke offentligt at virke for videregaaende Maal.

Naar jeg har talt om Tilsnelser og Insinuationer, gælder det det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Udtalelse om, at jeg har spillet Dobbeltspil, en Bemærkning, der er anbragt i en Sammenhæng, saa man maa faa det Indtryk, at jeg har spillet under Dække med den nuværende højtærede Statsminister. Jeg citerer det ærede Medlem:

„Hvor meget Sammenspil der her har været ogsaa under den daværende Regering, er jeg ikke bekendt med. Nu bagefter synes jeg, der er forskellige Ting, der tyder paa, at der er en hel Del.“ Dette er en Insinuation, som jeg paa det bestemtteste har tilbagevist, men ikke desto mindre har det ærede Medlem i sin Tale her i Tinget i Gaar taget den op igen. Det ærede Medlem synes nu at ville føre en Slags Indiciebevis for, at et saadant Sammenspil har fundet Sted. Jeg benytter Lejligheden til igen at tilbagevise disse Paastande, der savner ethvert Grundlag. Sandheden er jo den simple, at alle Politikere i Danmark vidste, at det ærede Medlem og jeg ikke paa alle Punkter var enige i det sydslesvigske Spørgsmaal.

Til det ærede Medlem Hr. Harald Petersen vil jeg gerne bemærke, at jeg meget vel mindes, at han efter et Ministermøde forelagde mig et Stykke Papir med nogle Linier om det sydslesvigske Spørgsmaal. Indholdet deraf staar mig ikke nu længere helt klart, men jeg husker, at det indlededes med Udtrykket: „Det er Venstres Standpunkt. . .“ Jeg maatte derfor opfatte Sætningerne om Sydslesvig som en Udtalelse om Partiet Venstres Stilling.

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby